

Cathy Glass

Mama gezocht

ISBN 978-90-225-7061-6
ISBN 978-94-0230-158-8 (e-boek)
NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Will you love me?*
Oorspronkelijke uitgever: HarperElement, an imprint of HarperCollins-
Publishers
Vertaling: Janet van der Lee
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Services Amsterdam
Omslagbeeld: Trevillion Images / Elisabeth Ansley
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Cathy Glass
© 2014 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Ik hoorde hoe Pat op Lucy's slaapkamerdeur klopte en daarna hoorde ik een licht gekraak toen de deur openging, gevolgd door: 'Cathy, je nieuwe pleegmoeder is aan de telefoon. Kun je even met haar komen praten?'

Er volgde een stilte en toen hoorde ik de slaapkamerdeur dichtgaan. Even later was Pat weer aan de telefoon. 'Ik heb het haar gevraagd, maar ze wil me zelfs niet aankijken. Ze zit alleen maar op het bed voor zich uit te staren.'

Mijn bezorgdheid om Lucy nam nog verder toe.

'Wat moet ik nu doen?' vroeg Pat zorgelijk. 'Zal ik mijn man vragen of hij met haar wil praten?'

'Reageert Lucy beter op hem?' vroeg ik.

'Nee, niet echt,' zei Pat. 'Ze wil ook niet met hem praten. Jill zei dat we haar misschien maar tot maandag met rust moeten laten. Dan is haar maatschappelijk werker weer terug.'

'Maar dan heeft Lucy een heel weekend om hierover te piekeren,' zei ik. 'Daar wordt het alleen maar slechter van. Laten we het nog een keer proberen. Ik denk dat het haar geruststelt als ze hoort dat ik geen vreselijke heks ben.'

Pat maakte een snuivend geluid en lachte. 'Jill zei al dat je goed bent met oudere kinderen,' met wie ze de pleegzorgbegeleider bedoelde die mij met raad en daad terzijde stond.

‘Wat lief van haar,’ zei ik. ‘Maar goed. Heb je een vaste of een draagbare telefoon?’

‘Een draagbare.’

‘Mooi. Neem je telefoon mee naar boven, klop op Lucy’s slaapkamerdeur, ga naar binnen en zeg tegen haar dat ik met haar wil praten. Leg de telefoon met de onderkant naar boven op het bed zodat ze me kan horen. En ga dan de kamer uit. Misschien praat ik daarna alleen tegen me zelf, maar daar ben ik wel aan gewend.’

Pat liet weer een nerveus, snuivend lachje horen. ‘Op hoop van zegen,’ zei ze.

Ik hoorde Pats voetstappen weer de trap op gaan, gevolgd door een klop op Lucy’s deur en het piepende geluidje toen de deur openging. Pats stem trilde een beetje toen ze zei: ‘Cathy is nog steeds aan de telefoon en ze wil graag met je praten.’

Er klonk een gedempt geluid. Waarschijnlijk legde Pat de telefoon op Lucy’s bed. Daarna hoorde ik de deur dichtgaan en was ik alleen met Lucy.

Lucy en ik denken allebei dat het was voorbestemd dat we moeder en dochter zouden worden, het duurde alleen even voordat we elkaar hadden gevonden. Lucy was elf toen ze bij me kwam. Ik zou heel graag willen dat het eerder was geweest. Het is hartverscheurend als ik denk aan wat ze allemaal heeft meegemaakt en ik weet zeker dat u daar precies zo over denkt. Om het verhaal van Lucy – ons verhaal – goed te vertellen, moeten we terug naar de tijd dat ze een baby was en ik haar nog niet kende. Met behulp van de aantekeningen en verslagen in haar dossier is het ons gelukt de eerste jaren van Lucy’s leven te reconstrueren. Dit is haar verhaal, helemaal vanaf het begin...

DEEL EEN

1

Wanhopig

Om negen uur 's avonds was het op deze dag in februari donker en bitterkoud in Engeland. Een gure noordoostenwind geselde de kleine passage met verwaarloosde winkels: een kiosk; een kruidenierswinkeltje; een winkel van sinkel waar van alles te koop was, van zakken spijkers tot en met snoepjes en koekjes die over de datum waren; en helemaal achteraan een wasserette. De vier winkels met woningen erboven vormden een troosteloos slotstuk van een verlopen straat met rijtjeshuizen, die ooit deel had uitgemaakt van een project van de gemeente, totdat het geld op was.

Drie van de vier winkels waren in duisternis gehuld en de rolluiken waren neergelaten als voorzorgsmaatregel tegen de rondtrekkende bendes opgeschoten tuig, die dit gedeelte van de stad na het donker onveilig maakten. En hoewel de wasserette gesloten was, waren daar de rolluiken niet dicht. Het licht was aan en de machines draaiden. Tegen het grijze plafond vol vlekken flikkerde fluorescerend licht en de stoom van de machines veroorzaakte condens op de ramen. Het water liep in stroompjes langs het grote raam boven de drogers en vormde kleine plasjes op het kozijn.

Binnen was Bonnie, Lucy's moeder, in haar eentje aan het werk. Ze was midden twintig, mager en had haar blonde haar bijgebonden in een paardenstaart. Ze was druk bezig de vocht-

ge kleren van de wasmachines naar de droogtrommels over te hevelen, en daarna de wasmachines weer te vullen. Ze werkte aan een stuk door en de achtergrondgeluiden van de machines, die zich klikkend door hun programma's van wassen, spoelen, centrifugeren en drogen werkten, zorgden voor een ritme dat leek op een goed georkestreerde dans. Alle machines waren gevuld en zaten midden in hun programma, en Bonnie ging naar de strijkplank aan de andere kant van de ruimte waar ze zo veel mogelijk overhemden streek voordat een van de machines weer een signaal zou afgeven dat het programma klaar was en zij ernaartoe moest.

Bonnie stond bij de strijkplank en streek de overhemden van zakenmensen die niet wisten hoe ze moesten strijken en dat ook niet wilden leren. Ze reden vanuit de betere wijken van de stad langs de wasserette, op weg naar of op de terugweg van hun werk. Gelukkig gaven de meesten haar in de regel een fooi, want wat haar baas, Ivan, haar gaf, was niet genoeg om zichzelf en haar baby van te onderhouden. In de verste verte niet.

Met haar oordopjes in en het volume van haar discman voluit, plus het lawaai van de machines, hoorde Bonnie de man niet op het raam kloppen, noch aan de winkel deur rammelen. Hij had er tot in de eeuwigheid kunnen staan, want Bonnie concentreerde zich volledig op haar strijkwerk en stond met haar rug naar hem toe. De deur was op slot en dubbel vergrendeld, zoals elke avond als Bonnie alleen werkte. Het was toeval dat Bonnie even met haar werk stopte om het volume van de discman bij te stellen, want daardoor ving ze in haar ooghoek een glimp op van wat er gebeurde. Ze draaide zich om en tuurde vanuit de helverlichte winkel de duisternis in en schrok behoorlijk toen ze bij de deur het silhouet van een man ontwaarde. Opgelucht herkende ze het silhouet als dat van Vince.

Bonnie liep de winkel door, deed haar oordopjes uit en zette onder het lopen haar discman uit. Ze verwachtte Vince; hij was

de reden dat de rolluiken niet naar beneden waren. Hij had al eerder gebeld en gezegd dat hij haar dringend moest spreken, want hij ging weg, voorgoed. Bonnie was niet van streek geweest toen ze hoorde dat de vader van haar kind zou vertrekken.

Vince (niet zijn echte naam, want die was volgens hem niet uit te spreken voor westerlingen) was vier jaar eerder uit Thailand op een studentenvisum naar Engeland gekomen, hoewel hij, voor zover Bonnie wist, hier nooit had gestudeerd. Zijn visum was inmiddels al geruime tijd verlopen, en in de veertien maanden dat Bonnie hem nu kende, had hij vaak gezegd dat de immigratiedienst achter hem aan zat en dat ze hem terug zouden sturen. Maar na een paar keer was Bonnie aan de waarheid van die mededeling gaan twijfelen, net als aan veel van de andere dingen die Vince haar had verteld (zoals zijn leeftijd en waar zijn geld vandaan kwam) en ze vermoedde dat het alleen maar een smoesje was om naar believen in haar leven op te duiken en weer te vertrekken. Maar toen Bonnie de grendels wegschoof en de deur opendeed, waarmee meteen koude avondlucht naar binnen stroomde, kon ze aan zijn gezichtsuitdrukking zien dat er vanavond iets anders aan de hand was. In tegenstelling tot zijn anders zo rustige manier van doen leek hij nu geïrriteerd en ondanks de kou buiten zweette hij.

‘Mijn zus heeft gebeld,’ zei hij een beetje buiten adem, zodra hij binnen was en de deur achter zich had dichtgedaan. ‘Mijn moeder is ziek. Ik moet naar haar toe.’

Bonnie keek hem aan. Hij was net zo lang als zij – ruim een meter zeventig – en had een lichte olijfkleurige huid en gitzwart haar. Ook nu zag ze, net als altijd, zijn charme en aantrekkingskracht, ondanks de manier waarop hij haar behandelde. Haar moeder had tegen haar gezegd dat het haar eigen schuld was dat mannen haar als een voetveeg behandelden, maar Vince sloeg haar in elk geval niet, zoals sommige andere mannen.

‘Je moeder is altijd ziek,’ zei Bonnie, niet onvriendelijk, maar

meer als het vaststellen van een feit. 'Je hebt me verteld dat je zus voor haar zorgt.'

Vince wreef met de muis van zijn hand over zijn voorhoofd. 'Mijn moeder ligt nu in het ziekenhuis. Ze heeft kanker en heeft niet lang meer te leven. Ik moet naar huis.'

Bonnie keek in zijn donkere, bijna zwarte ogen op zoek naar de waarheid van die mededeling, waarin waarschijnlijk ook haar toekomst besloten lag.

'Ga je naar huis? Met het vliegtuig?' vroeg ze met luide stem, om boven de machines uit te komen. Hij had nooit eerder gezegd dat hij naar huis ging, alleen maar dat hij wegging.

Vince knikte en stopte zijn handen diep in de zakken van zijn leren jack.

'Voor hoelang?' vroeg Bonnie.

Hij haalde zijn schouders op. 'Misschien wel voorgoed.'

'En hoe moet het dan met je dochter?' vroeg Bonnie, die hem nog steeds niet helemaal geloofde en zich ergerde aan zijn lachnieke houding. 'Wat moet ik tegen Lucy zeggen als ze oud genoeg is om naar haar vader te vragen?'

'Ik schrijf haar wel,' zei hij, zonder veel overtuiging. 'Ik schrijf en bel met haar op haar verjaardag.'

'Net zoals je vader dat doet met jou?' vroeg ze bitter, want ze wist dat Vince alleen op zijn verjaardag iets van zijn vader hoorde. Maar als ze eerlijk was, wist ze dat Vince nooit een kind had gewild; zij had de beslissing genomen om de zwangerschap niet af te breken.

'Ik moet weg,' zei hij, onrustig naar de winkeldeur kijkend. 'Ik moet een ticket kopen, maar ik heb geen geld.'

Bonnie liet een kort schel lachje horen. 'Ben je daarom gekomen? Om geld te lenen? Nee, Vince,' zei ze, voordat hij het kon vragen. 'Het kleine beetje dat ik verdien is voor mij en m'n baby. Ik hou nooit iets over, dat weet je heel goed.'

'Je hoeft niet eens huur te betalen voor de bovenwoning hier.'

zei hij. Er klonk iets van wanhoop in zijn stem. ‘Je hebt toch wel wat contant geld dat ik van je kan lenen?’

‘Nee. Ik moet rekeningen betalen: gas en licht. Ik moet eten en kleren kopen. Ik heb je al eerder verteld dat ik geen spaargeld heb. Ik heb niet eens genoeg voor Lucy en mij.’ Ze werd nu boos. Als hij een beter mens was geweest zou hij zich dat hebben gerealiseerd en zoiets niet hebben gevraagd.

‘Ik ben wanhopig,’ zei Vince, bijna smekend. ‘Jij gaat me een bezoek aan mijn stervende moeder toch niet ontzeggen?’

Bonnie was zich bewust van de emotionele chantage, maar toch voelde ze zich schuldig. ‘Ik heb geen geld,’ zei ze weer. ‘Echt niet.’

Vince’ ogen kregen een kille glans, zoals wel vaker, al was dat meestal niet in verband met haar. Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel, alsof ze een kant van hem leerde kennen waar ze niets van wist.

‘De kassa,’ zei hij, en hij liet zijn blik naar de andere kant van de winkel glijden. Op een tafel die was vastgeklonken aan de vloer stond de kassa. ‘Je hebt de omzet van vandaag erin zitten. Alsje-blijft. Ik ben ten einde raad. Ik betaal het je terug. Ik zweer het je.’

‘Nee. Dat kan niet,’ zei Bonnie, en ze voelde een ijsskoude rilling over haar rug lopen. ‘Ik heb je verteld wat voor soort man Ivan is. Hij zegt dat hij me een pak slaag geeft als de dagomzet lager wordt. Ik weet zeker dat hij het nog zou doen ook. Daar is hij echt toe in staat. Dat risico laat je me toch niet lopen?’

Maar aan Vince z’n ogen kon ze zien dat hij dat wel zou doen. Zijn blik schoot weer naar de kassa en zijn tong gleed daarbij nerveus over zijn onderlip. ‘Je begrijpt ’t niet,’ zei hij. ‘Het gaat niet alleen om mijn moeder. Ik ben mensen geld schuldig. Mensen die me vermoorden als ik ze niet betaal. Sorry, Bonnie, maar ik heb geen keuze.’

Ging het om de ziekte van zijn moeder of om schuldeisers? Bonnie wist niet wat de waarheid was en het deed er ook niet

meer toe; ze voelde zich volledig door hem verraden. Ze keek met afschuw toe hoe hij vastbesloten naar de andere kant van de winkel liep, naar de kassa. Ze keek toe hoe hij de lade van de kassa openmaakte en kon niet begrijpen dat hij zijn eigen veiligheid boven die van haar stelde. Hij zou haar in gevaar brengen om zichzelf te redden. Maar toen hij het geld eruit begon te halen – geld dat zij bij elkaar had gesprokkeld met handwasjes, stomen en strijken, misschien wel vijfhonderd pond of meer, geld dat ze elke avond voor de veiligheid mee naar boven nam om het de volgende ochtend aan Ivan te geven – dwaalden haar gedachten naar Ivan en wat hij met haar zou doen als het geld weg was. Ze wist dat ze Vince moest tegenhouden.

‘Nee, Vince!’ schreeuwde ze, en ze rende naar de kassa. ‘Nee!’ Ze greep zijn arm. ‘Nee! Stop. Denk aan Lucy. Als jij het geld meeneemt zal Ivan haar ook pijn doen, niet alleen mij.’

‘Maar niet zo erg als de bende die geld van me te goed heeft,’ snauwde hij. Hij duwde haar van zich af en ging door met het vullen van zijn jaszakken.

‘Nee. Stop!’ schreeuwde Bonnie weer. In uiterste wanhoop greep ze zijn handen om te voorkomen dat hij nog meer geld pakte, maar hij schudde haar van zich af.

Ze greep zijn handen weer beet, maar de volgende duw was veel harder, waardoor ze achteruit wankelde en tegen de harde metalen rand van een wasmachine aanviel. Ze schreeuwde toen de klap haar de adem benam en er een pijnscheut door haar heen vlamde. Vince propte snel het laatste geld in zijn jaszakken en rende zonder omkijken de winkel uit.

Bonnie bleef waar ze was en probeerde weer op adem te komen. Ze probeerde ook te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Vince was weg, waarschijnlijk voorgoed, en hij had al het geld van Ivan meegenomen, het geld dat Ivan de volgende ochtend om acht uur zou komen ophalen. Toen ze opstond prikten er tranen achter